

De beklimming van Mount Barbara

Opnieuw een gezellig en leuk zondagmiddaguitje voor de Zeezwaluwjes. Dit keer waren ze niet alleen. Ze waren meegelokt door Hilde en Rob van de "Happy Hour", de bank van Naf-
lening of te wel, hun geldschieters na het berovingsavontuur.

Uiteraard lag de Zeezwaluw al sinds begin november vorig jaar in Seru Boca marina en heeft de bemanning ruim de tijd gehad om de omgeving in zich op te nemen. Zodra het weer en de conditie van deze zeilers het toelaten, wordt er ijverig met de benenwagen getraind. Soms niet meer als een paar keer van boot naar douches maar regelmatig wordt het exclusieve terrein rondom de marina verder verkend. Wel even op het verkeer van de langrazende bijna geluidloze golfkarretjes letten want je ligt zomaar tegen de vlakke, wordt de correspondent verteld.

Berg Barbara vanaf de Zeezwaluw

Hilde en Rob zijn net een paar weekjes naar Nederland geweest en hadden de "Happy Hour" in de Seru Boca marina geparkeerd. Na terugkomst hadden ze nog wat dagen over om klussen te doen en werden de Zeezwaluwjes regelmatig bezocht voor een "bakje" of heerlijk kletsen. Daarbij werd de bemanning regelmatig gekieteld om met hen mee te wandelen. Uiteindelijk kwam het er toch van op een mooie zondagmiddag om berg Barbara te beklimmen. Mevrouw Barbara hangt boven de marina en ze weten dus waar ze heen moeten.

Berg Barbara ingezoemnd

Gevieren, met stevige stappers, hoeden en zomerse kleding wandelen ze vanuit het basiskamp naar Berg Barbara. Hoogte om te beklimmen is ongeveer 180m boven zeeniveau. Niet een echte hoge berg maar een molshoop is het ook weer niet, zeker als je de steilheid van het laatste stuk meerekent.

We kijken vanuit de marina nog even naar de ruige top waar een picknick tafel zou moeten staan. (niet te zien op Google Earth)

Rob gaat voorop (zij zijn er de dag tevoren ook al geweest) en kennen een kortere weg dan in de boekjes staat. De Zeezwaluwtjes wandelen (als de deugd, in het midden), terwijl Hilde de rij sluit. Al snel wordt het verharde wandelpad verruild voor de "greens" van het golfparcours. Ja, mag dat wel lopen vragen jullie je af??? De stelling huldigend, als een golfkar er mag rijden mogen wandelaars er zeker wel overheen lopen, slalommen we tussen de honderden witte ballen door die vergeten op het oefenveldje liggen. Vervolgens een stukje weer over de weg wandelen voor de route opnieuw over het gras richting het stijgende geitenpaadje loopt.

Er heerst enige verwarring bij de reisleiding, over welk paadje genomen moet worden. Namelijk, die vóór of na de grote cactus. Rob loopt wat heen en weer te zoeken, terwijl Hilde het zeker weet, het moet ná de grote cactus zijn. In ganzenpas vervolgen ze hun weg achter de klingelende rugzak van Rob aan (wat zou er in die rugzak zitten???). Het gaat steeds maar berg-opwaarts. Ineke wil even nu wel even rusten op het lava achtige pad. Helaas, geen vlakke zitplek! Er ligt alleen maar scherp gepunte lava of cactussen met gemene doorns. Na een paar ogenblikken genieten van het uitzicht, zet de karavaan zich maar weer in beweging. Gelukkig komt even later de top van de berg compleet met picknick tafel in zicht.

Eindelijk mogen Ineke's vermoeide benen even rusten, de rest van het gezelschap lijkt geen last te hebben van de klauterpartij. Riens gaat direct van het mooie uitzicht foto's maken.

Seru Boca Mrina

De Zeezwaluw

De beide schepen liggen perfect zichtbaar onder ons in de marina. De andere kant op is een schitterend uitzicht van zuid naar noord, over het Spaanse Water, naar de Fuikbaai en richting Tafelbaai in het oosten.

Spaanse Water richting noorden

Intussen wordt het raadsel van de Rob's klingelende rugzak opgelost. Hij tovert er een halve gebraden kip, 4 wijnglazen, een heerlijke gekoelde rosé compleet met koeler en wat knapperige worteltjes uit. Tjonge, jonge het kan niet op! En de Zeezwaluw'tjes maar denken dat de energierepen en koude waterflesjes zo goed bedacht waren.....

Rob schenkt voor allemaal wat rosé in en we toosten uitgebreid op onze uitermate goed geslaagde Barbara-beklimming. Daarna wordt snel de eet-buit verdeeld en valt iedereen aan.

Nog zeker een uur kletsen we gezellig en eten alle heerlijkheden op daar bovenop die hoge berg. Dan is het tijd voor de terugtocht naar de schepen. Rob is nu helemaal opgelucht want de rugzak is een stuk lichter gegeten en gedronken.

De terugweg verloopt soepel kletsend en rond 6 uur vallen we ge4en moe maar voldaan neer in de kuip van de "Happy Hour" voor een laatste "après- walk" biertje. Het zal zeker niet de laatste wandeling geweest zijn samen, denken de Zeezwaluwtjes .....

